

РЕШЕНИЕ

№ 3147

гр. С, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А
като разгледа докладваното от С И Гражданско дело № 20231110160478 по описа за 2023 година

Предявени са искове от “ДЗИ – ОЗ” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.”В” № ..., представлявано от К Ч и Б В, чрез адв.С., със съдебен адрес гр.С, ул.»Х А» № 35, ет.1 надпартер, офис 3, насочени срещу ЗК „Д Б: ж и з“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, ж.к.Д, бул.“Г.М.Д.“ № 1, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 6718.90 лв., представляваща неплатен остатък от регресна претенция за изплатеното застрахователно обезщетение по щета № ..., ведно със законната лихва, считано от подаване исковата молба – 03.11.2023 г., до окончателното плащане на дължимото, както и сумата от 386.40 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 22.05.2023 г. до 31.10.2023 г.

Претендират се и направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че на 24.01.2023 г. в гр.Б, на кръстовището на ул.П Е» и ул.«Г.С.Р», е настъпило пътнотранспортно произшествие, при което застрахованият в ответното дружество водач на л.а.Ш е отнел предимството на десностоящ автомобил, вселдствие на което е променил посоката си на движение и е ударил паркирания л.а.М, застрахован при ищеца. За събитието е съставен протокол за ПТП, в който за виновен водач е посочен водачът на л.а.Ш.

Ищецът сочи, че представител на собственика на л.а.М, застрахован при него по имуществена застраховка „Каско“, е подал уведомление, по което е образувана щета № Навежда, че разноските по отремонтване на л.а. възлизат на 13422.80 лв., които са заплатени на сервиза, на който е възложен ремонтът. Отделно от това ищецът е направил допълнителни ликвидационни разноски от 15.00 лв.

Ищецът твърди, че е поканил ответника да му възстанови заплатеното застрахователно обезщетение, но преди завеждане на делото е погасена частично само сума от 6718.90 лв. С оглед на това се претендира разликата до 13437.80 лв.

В срока за отговор, ответникът не оспорва наличието на застрахователни плавоотношения между участниците в процесното опроизшествие и страните по делото, както и изплащане от страна на ищеца застрахователно обезщетение по процесната щета в размер на 6718.90 лв.

С отговора обаче се оспорва, че всички претендирани от ищеца щети са в пряка зависимост от процесното ПТП, респ. Техния размер да съответства на размера на изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение. Освен това ответникът навежда доводи за съпричиняване на вредоносния резултат от застрахования при ищеца водач. В тази насока обосновава становище, че същият е праркирал неправилно автомобила си в процесното кръстовище, с което е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат.

По така изложените съображения, от съда се иска да отхвърли предявения иск, като присъди на ответника направените от него разноски по делото.

В съдебно заседание страните се представляват от упълномощени представители, които поддържат направените с исковата молба и отговора към нея съответно искания и възражения.

По делото са ангажирани писмени и гласни доказателства, назначена и изслушана е съдебно-автотехническа експертиза.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената като писмено доказателство комбинирана застрахователна полица № .. е видно, че между ищцовото дружество и „Л У“ ООД, е сключен договор за застраховане на л.а.М 6 с рег.№ .., с валидност на полицата от 00.00 ч. на 28.04.2022 г. до 23.59 ч. на 27.04.2023 г. Съдържанието на застрахователното правоотношение е видно от представените Общи условия за автомобилна застраховка “Каско“.

На 24.01.2023 г. в гр.Б, е настъпило ПТП със застрахования л.а.М, който докато е бил паркиран, е бил ударен от л.а.Ш О с рег.№ А9865ВА. За произшествието е съставен протокол за ПТП № .., в който за виновен е посочен водачът на л.а.Ш.

Във връзка със случая, представител на собственика на л.а.М, е подал до ищцовото дружество на 24.01.2023 г. уведомление за щета, заведена под № По последната е съставен опис-заключение на щетит. Ремонтът е възложен на автосервиз „М 93“ ЕООД, което е издадало фактура № .../20.03.2023 г. на стойност 13 422.85 лв. Автомобилът е приет след възстановяване на щетите от представител на собственика му без възражения. След съставени калкулация по претенция и ликвидационен акт, стойността на ремонта е изплатена от ищцовото дружество на сервиза с платежно нареждане от 21.03.2023 г.

На 19.04.2023 г. е изпратена към ответното дружество регресна претенция във връзка с процесния случай, по която е призната и одобрена сума от 6718.90 лв.

По делото са разпитани като свидетели А. С. Х. и Т. М. Т..

Св.А. Х. обяснява, че се спомня за процесното ПТП, като той е бил паркирал л.а.М 6 от лявата страна на еднопосочна улица в гр.Б, в близост до гимназията по електротехника. Сочи, че автомобилът е бил пакрикан в посока на движението, успоредно на бордюра, на 5 метра след кръстовище, без част от него да навлиза в самото кръстовище. Твърди, че е получил телефонно обаждане от дежурен полицаи, че колата му е била ударена и след около 20-30 минути е отишъл на мястото на произшествието. Там е установил, че е л.а.М е бил ударен в задната част от друг автомобил, като щетите са били основно по задната ходова част. Според свидетеля, неговият автомобил не е могъл да се движи, поради което е преместен с репатрак.

Св.Т. Т. твърди, че при процесното ПТП е управлявал л.а.Ш О, като се е движел по ул.“В Л“ в гр.Б и на кръстовище е отнел предимството на десностоящ автомобил. Макар, че според Т., колата с предимство е спряла, той се е ударил в нея и след това от рикошета, е реализирал удар и с паркирания от неговата лява страна л.а.М. Според Т. обаче, л.а.М е паркирана по начин, при който задната ѝ част е навлизала в кръстовището. Въпреки това, Т. сочи, че ако не е блъснал в десностоящия му автомобил, той би имал достатъчно място да премине през кръстовището и да продължи по улицата, по която се е движел. Разстоянието между първия и втория удар свидетелят определя на 3-4-5 метра, а ширината на кръстовището – около 2-3 метра.

От заключението по съдебно-автотехническата експертиза, се установява миханизмът на настъпване на процесното произшествие, а именно поради отнето предимство водачът на л.а.Ш се удря в десностоящ му автомобил, а вследствие това се отклонява от траекторията си на движение в посока от дясно на ляво, като реализира удар в паркирания от лявата страна л.а.М. Установено е наличието и на причинно-следствена връзка между така изяснения механизъм на произшествието и признатите от застрахователя увреждания по л.а.М.

Вещото лице е пояснило, че произшествието е настъпило на нерегулирано кръстовище с равнозначни улици, като за л.а.Ш не е налице опасна зона, доколкото се касае за вторичен удар. В същото време, л.а.М е бил в пракирано състояние, поради което водачът му не е могъл да предприеме каквито и да било действия за предотвратяване на удара.

Стойността на щетите по л.а.М е определена на 12 863.92 лв., респ. 12878.92 лв. с вкл. ликвидационни разноски от 15.00 лв., като вещото лице пояснява, че е взело предвид средни пазарни цени, различни от официалния сервис на марката.

При защита заключението си в о.с.з. вещото лице инж.С. определя каято недостоверни показанията на св.Т. относно разположението на л.а.М на пътното платно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.411 от КЗ. Това е иск за суброгация на правата на увредения, застраховател срещу застрахователя на прекия причинител на вредата. За възникване на регресното право на застрахователя по имуществена застраховка срещу отговорния за деликта, е необходимо да са налице следните три групи юридически факти: от една страна, възникнало право на увредения срещу причинителя на вредата на основание непозволено увреждане, вкл. в хипотезите на чл.47-49 ЗЗД, от друга страна, наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения с период на покритие към датата на настъпване на вредите, както и застрахователно правоотношение между делинквента и ответника по иска, и на трето място - извършено валидно плащане на застрахователя по договора за имуществено застраховане в обезщетение на настъпилите вреди.

От събраните в хода на производството писмени доказателства по безспорен начин се установява наличието на договор между ищеца и увредения за имуществено застраховане - застрахователна полица № ...

В същото време, ответникът не оспорва, че с другия участник в ПТП-то, а именно собственика на участвалия в произшествието л.а.Ш, се намира в облигационно правоотношение по застраховка ГО.

Спорни между страните са механизмът на настъпване на процесното ПТП и размера на причинените вреди.

В тази насока следва да се отбележи, че от събраните по делото гласни доказателства и от заключението на вещото лице, се установява, че в случая се касае за произшествие, настъпило поради отнето предимство на кръстовище с равнозначни пътища. В тази насока са показанията на водача на л.а.Ш – Т. Т., депозирани в о.с.з. от 13.02.2024 г. Описаните от него обстоятелства изцяло се възприемат от вещото лице с изключение на разстоянието, което този водач е преминал след първоначалния удар до реализиране на удара с паркирания л.а.М. При защита на заключението си в о.с.з. експертът, след изслушване показанията на свидетелите определи като неправдоподобни от техническа гл.т. единствено тези на св.Т. досежно посоченото обстоятелство. Имайки предвид ширината на кръстовището и габаритните размери на автомобилите, участващи в процесното произшествие, експертът приема, че л.а.М не е бил разположен изцяло или отчасти в кръстовището.

При тези данни съдът приема, че от страна на водача на л.а.Ш е допуснато нарушение на чл.48 от ЗДвП, според който на кръстовище, образувано от равнозначни пътища, водачът на пътно превозно средство е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се намират или приближават от дясната му страна, а водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне релсовите пътни превозни средства независимо от местоположението и посоката им на движение. В същото време чл.47 от ЗДвП въвежда още едно задължение за водачите на пътни превозни средства, приближаващи се към кръстовище, и то е да се движат с такава скорост, че при необходимост да могат да спрат и да пропуснат участниците в движението, които имат предимство. С оглед на това и

на конкретно изяснените факти по делото, съдът намира, че водачът на л.а.Ш е нарушил и двете посочени норми от ЗДвП /в този смисъл е и изявлението на самия свидетел Т. при разпита му/, с което е станал единствена причина за настъпване на процесното ПТП. От събрания доказателствен материал не се установява каквото и да е поведение на водача на л.а.М, което да е довело или допринесло в някаква спетен за настъпване на вредоносния резултат, всветлината на разясненията, дадени от вещото лице инж.С.. Освен това, както и самият св.Т. заяви, ако не се е отклонил от траекторията си вследствие удара с десностоящия му автомобил на кръстовището, той е разполагал с достатъчно място, за да премине по улицата, на която е бил паркиран л.а.М.

С оглед на това и възражението на ответника за съпричиняване се явява неоснователно.

По отношение размера на щетите следва да се има предвид, че в своята практика ВКС приема, че обезщетението по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" обхваща действителната стойност на причинената вреда, чийто размер е ограничен до застрахователната сума по договора. Съобразно предвиденото в чл.400, ал.1 от КЗ, действителната стойност на застрахованото имущество е тази, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество. Затова адекватно и реално овъзмездяване на вредите се получава при съобразени средни пазарни цени на средствата, необходими за възстановяване на щетите, оценени към момента на настъпването им, без овехтяване, вложени за нови части, материали и труд. Определянето на по-високи цени от специализиран фирмен сервиз, оторизиран за съответното МПС, би било в нарушение на императивното нормативно ограничение. При направени по-големи разходи след извършен ремонт в нарочен сервиз, застрахователното обезщетение отново се дължи по средни пазарни цени по време на настъпване на застрахователното събитие, доколкото договореностите между собственика на увредения автомобил и неговия застраховател не могат да бъдат противопоставени на застрахователя на виновния за причинените увреждания водач /в този смисъл решение № 209/30.01.2012 г., постановено по т. д. № 1069/2010 г. по описа на ВКС, II т. о., ТК и решение № 4666/28.06.2017 г., постановено по гр.д.№ 5429/2017 г. по описа на СГС, ГО, IV-А въззивен състав/.

В случая, при преценката си относно начина на обезщетяване на причинените вреди по застрахованото имущество следва да се отчете фактът, че процесният л.а.М към датата на настъпване на ПТП-то е с експлоатационен период от 6 г. и 9 м., видно от отразеното в полицата по застраховка „Каско“ относно датата на първа регистрация на автомобила – 26.04.2016 г., т.е. същият не е в гаранция. Поради това задължението на застрахователя да го възстанови във вида, в който е бил преди произшествието предполага да бъдат определени необходимите средства за резервни части и труд по средни пазарни цени. Именно този подход е възприет и в заключението по СТЕ, като вещото лице и отразило цени на части от алтернативни доставчици.

С оглед на това следва да се приеме, че от процесното произшествие на застрахования при ищеца автомобил са причинени щети в размер на 12863.92 лв., към която сума се добавят и

извършените ликвидационни разноси по определяне на обезщетението от 15.00 лв. Предвид данните по делото, че преди образуването му ответникът доброволно е възстановил сума от 6718.90 лв., то дължими остават 6160.02 лв. Именно до този размер предявеният иск следва да бъде уважен, а за разликата до предявения от 6718.90 лв. – да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

Като законна последица от уважаване на иска, върху приетия за основателен размер, следва да се присъди и поисканата законна лихва от подаване на исковата молба – 03.11.2023 г., до окончателното плащане на дължимото.

С исковата молба се претендира и присъждане на обезщетение за забава с начален момент 22.05.2023 г. В случая от данните по делото се установява, че ищецът е поканил ответника да му заплати процесната сума с регресна претенция, получена от ЗК „Д Б: ж и з“ АД на 21.04.2023 г. С оглед на това и на предвидения в чл.412, ал.3 от КЗ 30-дневен срок за доброволно плащане, от 21.05.2023 г. ответникът е изпаднал в забава и дължи лихва. Размерът на последната за периода от 22.05.2023 г. до 31.10.2023 г. съдът определи с помощта на специализиран изчислителен модул, разпечатка от който е приложена по делото, и възлиза на 354.29 лв. За разликата до пълния предявен размер от 386.40. лв. искът следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора, всяка от страните има право на разноси, каквото искане е направила и пълномощникът ѝ е представил списък по чл.80 от ГПК. След запознаване с приложените към делото платежни документи, съдът констатира, че вписаните в списъка разноси на ищеца са реално извършени, като претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение, за което на л.45а е приложен договор, е в минимален размер с вкл.ДДС, съобразно материалния интерес по делото и предвиденото в чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1 на Висшя адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед на това възражението на ответника за прекомерност на заплатения от ищеца адвокатски хонорар се явява неоснователно. От заплатената по делото сума от 1908.79 лв., съобразно изхода на делото, следва да му се присъдят 1750.02 лв.

На ответника следва да се определи юрисконсултско възнаграждение от 200.00 лв., съобразно фактическата и правна сложност на делото, обема събран доказателствен материал, броя проведени съдебни заседания, действително осъществените от пълномощника на ответника действия по защитата му, както и разпоредбата на чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, приложима на основание чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл.78, ал.8 от ГПК. Освен това ответникът е заплатил и 250.00 лв. депозит за автотехническа експертиза и 120.00 лв. депозит за свидетел. С оглед отхвърлената част от иска, от тези разноси на ЗК „Д Б: ж и з“ АД следва да се присъдят 47.41 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗК „Д Б: ж и з“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, ж.к.Д, бул.“Г.М.Д.“ № 1, да заплати на “ДЗИ – ОЗ” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.”В” № .., представлявано от К Ч и Б В, сумата от 6160.02 лв., представляваща неплатен остатък от регресна претенция за изплатеното застрахователно обезщетение по щета № ..., ведно със законната лихва, считано от подаване исковата молба – 03.11.2023 г., до окончателното плащане на дължимото, както и сумата от 354.29 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 22.05.2023 г. до 31.10.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 6718.90 лв. и иска за обезщетение за забава за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 386.40 лв.

ОСЪЖДА ЗК „Д Б: ж и з“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, ж.к.Д, бул.“Г.М.Д.“ № 1, да заплати на “ДЗИ – ОЗ” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.”В” № .., представлявано от К Ч и Б В, сумата от 1750.02 лв., представляваща направени от ищеца разноси по делото, съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА “ДЗИ – ОЗ” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, бул.”В” № .., представлявано от К Ч и Б В, да заплати на ЗК „Д Б: ж и з“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.С, ж.к.Д, бул.“Г.М.Д.“ № 1, сумата от 47.41 лв., представляваща направени от ответника разноси, съобразно отхвърлената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____